

[Hanne Budtz.]

tilfældet i mange andre lande; det findes altså kun på disse såre, såre begrænsede områder.

En af de ting af særlig interesse, der har været drøftet allerede forud for lovforslaget og også nu her i forbindelse med det, er spørgsmålet om ægteskabsalderen. Den er jo meget forskellig. Den er betydeligt lavere i de fleste lande i Europa, end den er her; og mange steder uden for Europa er den endnu lavere; ja, man kan bemærke, at her i Europa er den lavest i Nordirland med 14 år for mænd og 12 år for kvinder. Nu søger vi jo ægteskabsalderen stadig nedsat; men det er mig bekendt, at navnlig kvinder i mange af de fremmede lande ønsker ægteskabsalderen sat op; simpelt hen for de unge kvinders egen skyld. Spørgsmålet er jo så, om man nu skal ansætte alderen efter de unges egne ønsker, eller man skal sætte den så tilpas højt, at de unge har en rimelig chance for at være nået ud over den fysiske modningstid og have i hvert fald et minimum af åndelig udvikling, også af hensyn til den uddannelsesmæssige og menneskelige udvikling.

Man kan rejse det spørgsmål, om en lov, der fastsætter en lavere ægteskabsalder, ligefrem vil anspore til yngre ægteskaber, og det er jo måske ikke altid rigtigt at fremskynde et alt for hyppigt generationsskifte. Hertil vil jeg blot sige, at det må vi se på i udvalget; vi er foreløbig enige i forslaget om de 20 år.

Når talen er om ægteskabsalderen for de unge, så mener jeg i virkeligheden, man bør have samme ægteskabsalder for mand og kvinde, og jeg mener også, at det i virkeligheden er det, der er gældende i dansk ret. Reglen står efter min mening på en lidt bagvendt måde både i den gældende lov og i lovforslaget, idet jo alderen også efter gældende lov for kvinder i princippet er 21 år; blot kan de altså indgå ægteskab tidligere, hvis de har samtykke fra forældremyndigheden. Jeg synes, det er rigtigt at se på, om ikke vi skal få det formuleret således, at alderen er den samme for mand og kvinde.

Så er der jo en hel del småting, der falder bort — det kan vi også se nærmere på — regler, der egentlig vanskeliggør situationen, når man i dag arbejder med den slags sager

og med at tilrettelægge indgåelse af nye ægteskaber, altså disse mærkelige bestemmelser om påtaleret for det offentlige i forbindelse med en ankefrist, den særlige 10 måneders frist for kvinden og spørgsmålet om dokumentation for skiftets foretagelse. Jeg må erkende, der er sket væsentlige rationaliseringer i det foreliggende forslag; det har jo også givet sig udtryk i, at det nye forslag har betydelig færre paragraffer. Lysningen bortfalder jo, og det synes jeg er rigtigt; dog kan man få den, hvis man ønsker den.

I øvrigt er det jo betingelserne for separation og skilsmisse, der har interesseret i diskussionen. Betingelserne for separation er i forslaget stort set uændrede. Der er en del skilsmissebetingelser, som meget sjældent anvendes — det har man ret i fra ægteskabsudvalgets side — ægteskabsudvalget var interesseret i at få dem sløfet; jeg mener, det er rigtigt, at man beholder dem. Nu er det sket af hensyn til den nordiske retsenhed; men selv om de ikke er hyppige — jeg tænker på sindssygdом, kønssygdом, mishandling osv. — synes jeg, det er rigtigt, at man bevarer dem. Der er altså en bestemmelse — og den synes jeg lyder rimelig — om, at man kan få skilsmisse på grund af mishandling, men når man ser, hvor meget der skal til, for at man overhovedet kan få skilsmisse, ja, så er den bestemmelse såmænd ikke meget værd.

Ellers vil jeg mene, at der er 3 skilsmissegrunde, der særlig anvendes. Den første er — og det er jo meget naturligt — skilsmisse på grundlag af separation, hvor vi i øjeblikket har 2 frister. Jeg synes, det er rigtigt, at man går over til en enkelt frist, altid ét år. Den anden grund, som man jo også ret ofte bruger, er faktisk adskillelse i 4 år; det nedsættes her til 3 år. Jeg vil så være spændt på at se, om der også efter den nye formulering stadig væk vil være mulighed for en vid fortolkning fra domstolens side; for det er jo sådan, at de 4 år i loven i dag i almindelighed må fortolkes som 6 år i praksis, når der ikke er enighed om at anvende denne bestemmelse.

Men så er der jo navnlig, som hr. K. Axel Nielsen fremhævede, spørgsmålet om, hvorvidt utroskab i fremtiden ikke længere skulle være skilsmissegrund. Vi ved, at ægteskabsudvalget eller et flertal i det har